

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

เห็นธรรมประเพณีแล้วเห็นตถาคตทุกพระองค์

ปวดมากปวดเข้า คู้เข้ามาสักเดียวได้เหยียด เวลานี้ธาตุขันธ์มันชำรุด อะไร ๆ ก็มีแต่กำเริบ ๆ ธาตุขันธ์เวลามีกำลังก็ได้ทำความเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย บังคับเอาเลย เทียว ทำความเพียรนั่งสมาธิภาวนานี้บอกว่าคุณเอานะวันนี้ เอานะวันนี้คือตลอดรุ่งเลย นั่งขัดสมาธิตลอดรุ่ง นี่พูดถึงเรื่องความเพียรฆ่ากิเลส ไม่เอาหนักไม่ได้ กิเลสมันหนัก ตลอดเวลา ความเพียรที่จะแก้กิเลส ต้องมีบทหนักเข้าด้วย เอานะวันนี้คือให้นั่งตลอดรุ่ง เอานะวันนี้เคลื่อนไหวไม่ได้เลย นี่เวลาบังคับมัน บังคับธาตุขันธ์ เวลายังหนุ่มน้อยความ มุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรมต่อแดนพินทุทุกขมีน้ำหนักมาก ธาตุขันธ์ที่เป็นเครื่องมือก็ยังดี ใช้บังคับได้ตามความต้องการเพื่ออรรถเพื่อธรรม นั่งภาวนาเอาจนกันแตก ฟังซินะ

พวกเรามีแต่พวกหมอนแตก เสื่อขาด นอนไม่รู้จักตื่น หมอนแตก ลูกจากที่นอนแล้วยังเอาหมอนมัดติดคออีกไปอีก เพื่อไม่ให้ขาดวรรคขาดตอน เรื่องเสื่อกับหมอน หมอนก็มัดติดคอ เสื่อมัดติดหลัง เป็นความเพียรไปในตัว กิเลสร้องเพลงบนกระหม่อมมันยังไม่รู้ นั่น ที่นี้เวลาตัดกันกับกิเลส เอาจนกระทั่งกันแตก พูดนี้เรากันแตกมาแล้ว ไม่ได้มาอุทริให้ท่านทั้งหลายฟัง ความจริงจัง ความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดของอรรถของธรรมที่จะฆ่ากิเลสมีถึงขนาดนั้น ถึงกาลเวลาที่ควรมี แต่ไม่ใช่มีตลอดไป ถึงกาลเวลา เอานะ ต้องเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

ที่วานั่งกันแตก ๆ เพราะนั่งตลอดรุ่ง ๆ ไม่ใช่ นั่งคืบหนึ่งคืบเดียว นั่งที่แรกก็ออกร้อนกัน คืบแรกตลอดรุ่งนั่งออกร้อนกัน ต่อมานี้ก็หนักเข้า ๆ ที่นี้เวลาออกร้อนมันก็พองเพราะนั่งไม่หยุด จากพองก็แตก แตกเลอะหมดกันเลย เป็นยังไงคำพูดนี้หายาปใหม่ท่านทั้งหลายฟังซินะ กิเลสตัวมันหายาปเก่งกว่านี้ นี่ความเพียรเพื่อฆ่ากิเลสหายาปที่ไหน เป็นความเพียรที่เป็นคติเครื่องเตือนใจเรา เพราะกิเลสมันหนามันเหนียวแน่นมาก ถึงเวลาที่จะเอากันต้องเอาอย่างหนัก ไม่งั้นไม่ทันกัน เวลาหนักหนัก เวลาเบามันเป็นของมันเอง ผลไม่ได้ละเวลาเบาบ้าง พอเจ้าของจะเบาบ้างไม่ได้ หมอนขึ้นคอเลย มัดติดคอทันที เสื่อมัดติดหลัง มันเป็นของมันเอง

เวลาจะเข้มงวดกวัดขัน สลัดหมอนออกจากคอกนี้ไม่ยอมออก สลัดเสื่อออกจากหลังไม่ยอมออก กิเลสมันเหนียวแน่นมันเสียดายหมอน เสียดายเสื่อ ยิ่งกว่าเสียดายมรรคผลนิพพานอันเป็นทางพ้นทุกข์ นี่ละท่านผู้เลิศเลอเราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาอยู่ นี่ พระพุทธเจ้าทรงสลบถึงสามหน ไ้เรามันสลบลงหมอนนั้นซิ พระพุทธเจ้าสลบบนเวทีพีดกับกิเลส ต่างกันอย่างนี้ พระสาวกที่ท่านยกมาพูดเป็นคติตัวอย่างของพวกเรา

พระโสณะ เป็นผู้มีคามเพียรกล้า ยกเป็นเอตทัคคะเลิศในทางความเพียรกล้า คือ พระโสณะ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกว่างั้นนะ อันนี้เราก็อ่านในตำรา ก็ฟังธรรมดา จะเชื่อหรือไม่เชื่อมั่นก็เป็นธรรมดาของคนมีกิเลสหนา ก็ฟังไปอย่างนั้นละ

ที่นี้เวลามันเข้าถึงขั้นที่มันจะรับกันเป็นสักขีพยานกันมันก็มีเหมือนกัน เวลาความเพียรกล้าเข้าไป สติปัญญาแก่กล้าสามารถ ความเพียรหมั่นทั้งวันทั้งคืนเข้าไปแล้วอย่างนั้น นี่ละที่นี้ความเพียรกล้าได้เลย ออกมาทันที ลงทางจงกรมตั้งแต่เข้าจนกระทั่งปิดกวาด จนขาก้าวไม่ออก เอาขาก้าวไม่ออกนั้นแหละเป็นเครื่องตัดสินกัน โอ้ นี่ไปไม่ไหวแล้วพัก ไม่งั้นมันไม่ได้ออกมาส่วนร่างกายนะ คือกิเลสกับธรรมมันพืดกันอยู่บนหัวใจมันลึมวันลึมคืน เหมือนน้กมวยเขาเข้าวงในกันนั้นแหละ กิเลสกับธรรมเข้าวงในกันก็เหมือนกัน ไม่ได้คำนึงถึงความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอะไร มันหมุ่นของมัน อยู่ภายในโดยอัตโนมัติ

ถึงขั้นความเพียรฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ มีเช่นเดียวกันกับกิเลสมันอยู่บนหัวใจ สัตว์โลก ทรมานสัตว์โลก โดยอัตโนมัติของมัน มีอยู่ทุกหัวใจ มันหากทำของมันอยู่ อย่างนั้น แต่เราไม่ได้คิดละชิ เราก็มารู้ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมัน ทำให้โลกให้โกรธ ราคะตัณหา ความได้ไม่พอ โกงกิน ริดกินไถกิน เหล่านี้มีแต่เรื่องของกิเลส มันไปของมันอย่างนั้นโดยอัตโนมัติของมันเอง ที่นี้เวลาความเพียรทันกัน กิเลสตัวเหล่านั้นหมอบๆ ธรรมะสติปัญญาแก่กล้าเป็นอัตโนมัติหมุ่นตลอดเวลาฆ่ากิเลส มันก็ฆ่าของมันได้อย่างนี้

แต่ก่อนเราก็มไม่เคยได้พูด คำพูดเช่นนี้ไม่เคยพูด เวลาได้เป็นขึ้นกับตัวเองแล้วก็ออกมาพูดได้อย่างสบาย เวลาก้าวลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักออกจากทางจงกรม จนกระทั่งก้าวขาไม่ออก มันเมื่อยมันล้าไปหมดเลยนั้นละ ไม่ว่าจะกลางคืนกลางวันนะถ้าได้ลง คือสติปัญญากับกิเลสอยู่ภายในใจมันไม่ถอยกัน มันเป็นอัตโนมัติ ธรรมก็จะเอากิเลสให้พัง ที่นี้กิเลสมันเคยอยู่บนหัวใจ เป็นกษัตริย์วิภูจักรอยู่บนหัวใจมานานเท่าไร มันจะยอมง่าย ๆ หรือ มันก็ต้องพืดกันเต็มเหนี่ยว นี่ละที่ว่าความเพียรกล้า มันเป็นเองของมัน

อย่างพระโสณะท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ที่นี้เวลามันจะได้เป็นพยานก็มาได้กับตัวเราเอง พอมันได้อย่างนี้แล้วก็เชือกกันทันที แต่ก่อนเชื่อหรือไม่เชื่อก็อยู่แบบนั้น ละ ว่าท่านทำความเพียรกล้าจนกระทั่งฝ่าเท้าแตกก็ฟังไป โอ้ ความเพียรท่านเด็ดเดี่ยวเท่า นั้นแหละไม่มาก แต่เวลาเข้าถึงตัวเองถึงขั้นที่ว่าความเพียรกล้านี้ มันยอมรับกันทันที ถ้าลงได้ลงทางจงกรมแล้วไม่รู้จักออกจากทางจงกรม จนกระทั่งก้าวขาไม่ออกไปไม่ไหว นั้นละตัดสินกัน พักเสีย ไม่ว่าจะลงกลางวันจะลงกลางคืน ถ้าได้ลงแล้วหมุ่น

ตลอดเลย เข้าสายบ้ายเย็นไม่สนใจยิ่งกว่าระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ ไม่ยอมให้ผลอกันได้เลย ทีนี้เมื่อกลางคืนก็เดิน กลางวันก็เดิน เดินไม่หยุดไม่ถอย ฝ่าเท้าเรา มันบางเข้าไป มันไม่ใช่แต่อย่างนี้นะ ฝ่าเท้ามันบาง หนึ่งเท้าบางเข้าๆ จนจะถึงเนื้อ เมื่อถึงเนื้อแล้วก็เรียกว่าฝ่าเท้าแตก ความจริงมันกัดเข้าไปๆ ให้หนังนั้นบางเข้าไปถึงเนื้อ นี่เรียกว่าฝ่าเท้าแตก

เวลาเราเดินจงกรมนี้มันออกร้อนเหมือนพินเหมือนไฟเผาฝ่าเท้า มาลูบมาคลำ ดูก็ไม่เห็นแตก ฝ่าเท้าไม่แตกแต่มันเสียวมันเจ็บ ถ้าเลยจากนั้นแล้วฝ่าเท้ามันจะแตก นี่ก็เป็นพยานแล้ว ลงได้ก้าวลงทางจงกรมมันไม่รู้จักหยุดนี้ เรียกว่าก้าวขาไม่ออกนั้นละ พักกันตอนนั้น ถ้าลงได้ลง ไม่ว่าจะกลางคืนกลางวัน คือความเพียรภายในใจมันไม่ถอย มันไม่ได้ออกมาส่วนร่างกาย ว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าประการใด เข้าสายบ้ายเย็นไม่มี มีแต่พัดกันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่เรียกว่าความเพียรกล้า เดินไม่หยุด วันนี้ก็เดิน วันหน้าก็เดิน กลางคืนก็เดิน กลางวันก็เดิน มันก็ต้องบางเข้าไป หนึ่งบางเข้าไปกัดเข้าไปถึงเนื้อในฝ่าเท้า จากนั้นก็เรียกว่าถึงเนื้อ พอถึงเนื้อแล้วก็เรียกว่าฝ่าเท้าแตก คือมันกัดเข้าไปๆ เป็นอย่างนั้น

ที่นี้ยอมรับที่พระโสณะท่านทำความเพียรจนฝ่าเท้าแตก ยอมรับโดยหลัก ธรรมชาติที่ตนเป็นขึ้นมามันก็รับกันเอง แต่สำหรับเรายังไม่เคยฝ่าเท้าแตก หากจวนแล้วนั้น จวนจะแตก มันออกร้อนเหมือนไฟลน จับมาดูก็ไม่เห็นแตก พอเอามือจับ เสียวแปลบๆ เสียวเจ็บ มันจะแตกแล้วนั้น ถ้ากิเลสไม่แตกฝ่าเท้าต้องแตกแน่นอน นี่ก็เป็นพยานกันได้กับพระโสณะ เอาเรายันเลยเถียว ทีนี้กิเลสมันแตกเสียก่อนฝ่าเท้าก็เลยยังไม่แตก กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้วความเพียรจะเพียรเพื่ออะไร มันก็ยุติกันเอง นี่ก็เป็นมาแล้วจึงได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

การพูดทั้งนี้พูดด้วยความเอาจริงเอาจัง เป็นความสัตย์ความจริง เป็นแบบเป็นฉบับทั้งตัวเองและผู้อื่นได้เลยเป็นอย่างดี นี่ละการประกอบความพากเพียรเมื่อมาพบกับเจ้าของมันก็เป็นพยานกันได้กับตำรับตำราที่ท่านแสดงไว้ยังงัยต่ออย่างไร พอมาเป็นกับเจ้าของก็ยอมรับๆ อย่างพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก เราไม่ถึงขั้นแตก แต่เวลามาลูบดูฝ่าเท้ามันเสียว เจ็บ จากนั้นมันจะแตกแล้วนั้น เท่านั้นก็เป็นพยาน อะไรที่มาเป็นกับเจ้าของแล้วก็พยาน

ตั้งพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ เอายันกันตรงนี้เลยกับผู้ปฏิบัติกำจัดกิเลสขาดจากหัวใจโดยสิ้นเชิงแล้ว พระพุทธเจ้ากับจิตดวงที่หลุดพ้นแล้ว จากกิเลสทั้งหลายแปลกต่างกันอย่างไบบ้าง ทีนี้มันก็วิ่งเข้าถึงกันเป็นอันเดียวกัน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ ใจเป็นธรรมธาตุล้วนๆ จำขึ้นมาแล้ว แล้วพระพุทธเจ้าอยู่ที่

ไหน เวลาจิตเข้าถึงธรรมธาตุบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว นั้นแหละคือจิตดวงนี้อยู่ในท่ามกลางแห่งจิตพระพุทเจ้าทุกๆ พระองค์และสาวกทั้งหลายทุกๆ องค์ อยู่ในท่ามกลางแห่งพระพุทเจ้าและสาวกทั้งหลายทุกๆ พระองค์ไม่สงสัย แล้วจะไปถามหาพระพุทเจ้าที่ไหนดว่ามีกึ่งองค์ พระสาวกทั้งหลายมีกึ่งองค์ ธรรมชาติที่เป็นอยู่ในหัวใจของเราเนี่ยมันกระจายถึงกันหมดแล้ว แล้วจะไปถามหาที่ไหน

พระพุทเจ้าคืออะไร ก็คืออันนี้ นั่น พระสาวกอรหันต์คืออะไร ก็คืออันนี้ๆ ธรรมธาตุคืออะไร ก็คืออันนี้ นั่นมันยันอยู่ในหัวใจแล้วจะไปถามหาที่ไหน ท่านจึงแสดงไว้ให้เป็นเครื่องเตือนใจของเรา เป็นสักขีพยานได้เป็นอย่างดีว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรตถาคต เมื่อเห็นธรรมประเภทนี้แล้วเห็นตถาคตทุกพระองค์ เห็นสาวกที่บริสุทธิ์แล้วทุกพระองค์ เรียกว่าอยู่ในท่ามกลางแห่งมรรคผลนิพพาน อยู่ในท่ามกลางแห่งพระพุทเจ้าทั้งหลายและสาวกทั้งหลายโดยหลักธรรมชาติ แล้วจะไปถามหาพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่ไหน จิตดวงนี้เป็นธรรมธาตุแล้วหาที่ไหน นั่น มันยันยันกันอยู่ในหัวใจนะ เรียกว่าเราอยู่ในท่ามกลางแห่งความบริสุทธิ์ของพระพุทเจ้าของสาวกทั้งหลายโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องเสกสรร แล้วจะไปหาพระพุทเจ้าที่ไหนอีก ก็เป็นอันเดียวกันแล้ว

เช่นอย่างเราอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทร เราจะไปดูน้ำมหาสมุทรที่ไหนอีก ก็เราอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทร ที่นี้ท่ามกลางมหาวิมุตตินิพพาน ก็อยู่ในหัวใจของเราที่สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้วนั้น แล้วจะไปถามหาวิมุตตินิพพานที่ไหนอีก ถามหาพระพุทเจ้าที่ไหนอีกล่ะ นั้นละจิตที่บริสุทธิ์ เมื่อชำระสะสางให้ถึงขั้นบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ได้อย่างนี้ ธรรมะจึงเป็นธรรมะที่เด็ดขาด สอนโลกเรื่อยมา กิเลสขาดสะบั้นเรื่อยมา ธรรมะเป็นธรรมะสังหารกิเลส ถ้าพวกเรานำไปปฏิบัติก็สดๆ ร้อนๆ เป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาเข้ามากีดขวางทำลายได้เลยสำหรับผู้มีความเพียร ทำความดีทั้งหลายก็เป็น อกาลิโก ตักดวงเอาความดีตลอดจนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์ได้เช่นเดียวกันกับครั้งพุทธกาล ท่านจึงเรียกว่า อกาลิโก

ปฏิบัติตนตั้งแต่จิตมีตั้งแต่กิเลสหุ้มห่อ มองหาใจไม่เห็นเลย ตีกระจายออกไปด้วยความพากเพียร จนกระทั่งจิตมีความสว่างผ่องแผ้วสว่างจ้าขึ้นมาเต็มดวง กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นละที่นี้ถามหาวิมุตตินิพพานที่ไหน ถามหาธรรมธาตุที่ไหน ถามหาพระพุทเจ้า พระสาวกอรหันต์ที่ไหน ก็มันเป็นอันเดียวกันแล้ว นั่นละจิต เอาเจ้าของออกเป็นเครื่องยืนยัน ไม่ต้องไปถามใคร สนุทธิภูมิโก ผู้ปฏิบัติจะรู้ผลงานของตนโดยลำดับ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายเป็นจิตที่บริสุทธิ์ เป็นธรรมธาตุล้วนๆ เรียกว่าหมดสงสัย ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทเจ้าและสาวกองค์ใดแหละ

ธรรมะเหล่านี้มีอยู่สด ๆ ร้อน ๆ นะ อยู่ในหัวใจของผู้ปฏิบัติ ไม่ใช่จะใครจะ ล้าสมัยให้กิเลสเหยียบย่ำเอา กิเลสมันพอกพูนตัวขึ้นมา มองดูคนแต่ละคน ๆ มองหา คนไม่เห็น เห็นแต่กิเลสเต็มตัว มองไปที่ไหนมีแต่กิเลสเต็มตัว ๆ ธรรมยิบ ๆ แยะ ๆ ออกมาภายในใจไม่ค่อยมี แล้วเราจะหาความวิเศษวิโสที่ไหน เราจะหาจุดหมาย ปลายทางที่ไหนในการเกิดการตาย การได้รับความทุกข์ความลำบากลำบากในกาลต่อไป อันนี้มันบอกอยู่นี่ อยู่ในหัวใจที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ ตายไปมัน ก็ไม่มีหลักเกณฑ์อย่างนี้แหละ ถ้าลงจิตมีหลักเกณฑ์มากน้อยมันจะแน่นอนว่ามันคงขึ้น จนกระทั่งจิตบริสุทธิ์ที่สุดส่วนแล้วหมด หายสงสัยโดยสิ้นเชิง ตั้งพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ ทั้งหลาย

ท่านจึงตายง่ายมาก พระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ท่านตายง่ายมาก ไม่เหมือนพวก เราที่เป็นคลังกิเลส เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยหัวใจป่วยแล้ว ร่างกายก็ไม่เท่าไรนัก แต่ใจมัน เสียออกเสียใจเดือดร้อนวุ่นวาย นี่ใจมันป่วยแล้ว ยิ่งหนักเข้าเท่าไรใจก็ยิ่งป่วย ตายแล้ว จมเลย เพราะไม่มีความดีเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ถ้ามีความดีเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกาย เป็นกาย โลก อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ก็มีอยู่กับกายอันนี้ ถึงกาลเวลามันแตกได้ทั้งเขาทั้ง เรา ใจดวงนี้เป็นยังงี้แตกไหม ใจดวงนี้ไม่เคยตายไม่เคยฉิบหายไม่เคยสูญไปไหน เมื่อ ธรรมกับใจเข้าครองกันแล้วเราจะไปถามหามันอะไรกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่มีในใจ ดวงที่บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้ว ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

วันนี้ก็เป็นวันมหามงคลแก่วัดป่าบ้านตาดของเรา ฟ้าหญิงจุฬารัตน์ท่านเสด็จมา ทั้งพระสวามี มาเสาะแสวงหาคุณงามความดี กราบอรรถกราบธรรมบำเพ็ญกุศลเข้าสู่ จิตใจให้มีความสว่างงาม ก็เป็นคติตัวอย่างแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาได้เห็นได้ยินได้ ฟังกับท่านแล้ววันนี้ เป็นมหามงคลวันนี้ ให้พากันยึด ท่านอุทิศสำหรับพยายาม กรุงเทปกับ นี้ใกล้เมื่อไร โกลแสนไกล ถ้าเป็นรถก็ ๖ ชั่วโมงขึ้นไป เครื่องบินก็เป็นชั่วโมงกว่าจะ มาถึง ก่อนจะมาถึงต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวเป็นความกังวลวุ่นวาย เป็นความทุกข์ไม่ น้อย มาถึงแล้วก็ได้ฟังอรรถฟังธรรมไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ ชักฟอกจิตใจของตนให้ มีความสงบร่มเย็น

ใจนี้เป็นตัวการสำคัญมาก มหันตทุกข์ก็อยู่ที่ใจ บรมสุขก็อยู่ที่ใจ ถ้าใจปล่อย ตามกิเลสตัณหาให้หลุดลากลไปนั้นก็เป็นมหันตทุกข์ตลอดไม่มีจุดหมายปลายทาง ภพใดชาติใดก็มีแต่ภพมหันตทุกข์ของสัตว์โลกที่หนาแน่นไปด้วยการวิ่งตามกิเลส นั้น ถ้าผู้มี ธรรมมีธรรมก็มีช่องทางที่จะแหวกว่ายให้หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ไปโดยลำดับ จนกระทั่ง หลุดพ้นไปโดยสิ้นเชิงได้ตั้งพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ ท่านไม่มีทุกข์ในใจตั้งแต่วันท่าน บรรลุธรรมตรัสรู้ธรรมผางขึ้นมาเท่านั้น ก็ชี้นิ้วได้ว่ากิเลสเท่านั้นไม่ว่าประเภทใดที่อยู่

แห่ยก่อกวนทำลายจิตใจให้หาความสงบไม่ได้ ไม่มีสิ่งอื่นใดสามโลกธาตุนี้ มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรกวนใจเลย บรมสุขมาทันทีทันใด ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ

วันนี้ก็เป็นวันมหามงคลฟ้าหญิงท่านเสด็จ ฟ้าหญิงท่านเป็นลูกบุญธรรมของหลวงตา เพราะฉะนั้นจึงพูดในฐานะพ่อกับลูก ว่าฟ้าหญิงไปเลย ว่าไปอย่างนั้นเลย คนอื่นจะฟังยังงัยก็ตาม เราฟังเข้าใจระหว่างพ่อกับลูกเป็นที่พอใจ เป็นคติของท่านทั้งหลายได้อย่างดีละวันนี้ ให้พากันไปประพฤติปฏิบัติ ธรรมนี้เป็นของเลิศเลอ ลงได้เข้าสู่ใจแล้วเรื่องสมมุติทั้งหลายขาดสะบั้นไปหมด เหลือแต่วิมุตติหลุดพ้น ท่านว่านิพพานเที่ยง เที่ยงอยู่ที่ใจ โดยที่กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่ก่อกวนให้เกิดทุกข์ มีแต่ธรรมบริสุทธิ์ล้วน ๆ นิพพานเที่ยง หรือธรรมธาตุภายในใจจากการบำเพ็ญของตน

ให้พากันตั้งใจอุตสาหะพยายามนะ โลกนี้ถ้าห่างไกลจากธรรมมากน้อยเพียงไร เรื่องพินเรื่องไฟของกิเลสที่มันเผาไหม้เข้ามานั้นใกล้ชิดติดพันเข้าโดยลำดับ ใครจะอยู่ในอิริยาบถใดไม่มีความหมาย เป็นทุกข์ได้ทั้งนั้น ถ้าลงกิเลสได้ทำงานอยู่บนหัวใจแล้วหาความสุขไม่ได้ ถ้ากิเลสค่อยเบาลง ๆ ความสุขมี กิเลสขาดสะบั้นลงไปอยู่ไหนได้หมด เพราะฉะนั้นพระอรหันต์จึงไม่ค่อยมีประวัติ แต่ครั้งพุทธกาลไม่ค่อยมี มีแต่องค์ที่มีชื่อเสียงเรียงนาม เช่น พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ พระอานนท์ แล้วก็พระกัสสปะก็มีอย่างลึกลับ นอกนั้นไม่ค่อยมี เพราะอะไร เพราะท่านตายง่าย ถึงกาลเวลาแล้วนี้ท่านเข้าในร่มไม้ร่มไหนเท่านั้นละพิจารณาปล่อยป้ะไปเลย

ธาตุชั้นนี้เป็นของสมมุติ ธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ปล่อยไปตามสภาพเดิมของเขา จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วเป็นอมตธรรมไม่มีตาย นั่นท่านจึงตายง่าย ตายที่ไหนท่านตายได้ แล้วไม่ค่อยมีประวัติออกมา นะ พวกเรานี้ล้นโลก ร่ำลือกันเรื่องตาย แต่ก็ไม่เห็นมันลดความตายลงจากการร่ำลือการตื่นเต้นไม่มีวันจิตจาง ไม่มีวันเข็ดหลาบอ้อมพอ พูดถึงเรื่องเป็นเรื่องตายล้นโลกไปหมด กลัวกันทั้งโลก พูดกันทั้งโลกกระเทือนโลกไปหมด เอาจิตให้มันขาดสะบั้นจากสิ่งที่ย่ำยวนให้จิตใจกระเทือน คือกิเลสออกให้หมดแล้วอยู่ไหนสบายหมด นั่นละที่ว่าพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านตายง่าย ง่ายอย่างนี้เอง ปล่อย ประสาทธาตุชั้น ธิน น้ำ ลม ไฟ ดัดฝึงเลย ใช้ไม่ได้แล้วหรือไม่ได้แล้วปล่อยไปเลย ไปเลย ท่านเป็นอย่างนั้น

ถ้าห่างเหินจากศีลธรรมแล้วไม่มีความหมายนะ เราจะไปหวังพึ่งโลกไหนในสามโลกธาตุ มันเป็นโลกกฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เขยิบอยู่ตลอดเวลา ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา ให้ความสุขแก่คนที่ไหน ธรรมชาติที่พื้นนี้แล้วนั้นละความสุข กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึง นั่นละคือพระนิพพาน เร่งความพากความเพียรให้ดี ทุกคนตั้งหน้าตั้งตา

ปฏิบัติ อย่างมองดูคนอื่นคนใดมากยิ่งขึ้นกว่ามองดูเจ้าของ ให้ดูเจ้าของนั้นแหละจะได้เห็น
ความเคลื่อนไหวของใจ ที่มันดีมันดิ่งยิ่งกว่าลิ่งร้อยตัวอยู่ในใจแต่ละดวงๆ คิดเรื่อง
นั้นเรื่องนี้ คิดเรื่องคนนั้นคนนี่ไม่ตืออย่างนั้นไม่ตืออย่างนี้ เจ้าของไม่ตีไม่คิด ไม่ดูตัวมัน
คึกมันคะนองติดตันอยู่ภายในใจ แล้ววันยังค่ำมันก็เป็นทุกข์ในเจ้าของนะ ว่าเขาไม่ตีแต่
ตัวเป็นไฟไม่เป็นท่า

ให้ดูตัวมันเป็นไฟนี้ ให้มันสงบเย็นลงไป เมื่อตัวนี้สงบเย็นใครจะอยู่ยังงี้ก็เป็น
กรรมของสัตว์ต่างคนต่างอยู่ ความสุขความทุกข์เป็นสมบัติของใครของเรา
แบ่งสันปันส่วนกันไม่ได้ เราจะทำยังไงกับสมบัติอันติดงอมกับความชั่วที่กำลังรบกวนอยู่
ภายในตัวของเรานี้ ให้แก้ไขตัดแปลงตัวนี้ให้ดี เมื่อแก้ไขตัดแปลงตัวนี้ดีแล้วอยู่ไหนดี
หมด สบายหมด วันนี้ก็ได้เทศน์เพียงเท่านั้นนะ วันนี้ฟ้าหญิงท่านเสด็จมาเป็นมงคลแก่ที่
น้องของเราทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งในวัดป่าบ้านตาดได้รู้ได้เห็นได้ยินได้ฟังทั่วถึงกันละ
การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลาและธาตุชั้นนี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่
น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz